

Пам'ятаймо тих, хто був поруч

Наша сьогоднішня розповідь присвячується світлій пам'яті головного бухгалтера Рівненського льонокомбінату – Михайла Денисовича Трусова.

Михайло Денисович Трусов

Мій тато – найкращий

Так завжди кажуть діти про своїх батьків, навіть тоді, коли вони насправді не є такими. Вони просто так хочуть. Але у Людмили Дяченко тато справді – найкращий, без перебільшень. Він настільки сильно любив свою сім'ю, що обидві доньки пішли його шляхом.

При зустрічі з Людмилою Михайлівною я відчула насиченість її душі бать-

Засідання пропагандистів, 1971р

Життєвий шлях Михайла Трусова

Життєвий шлях Михайла Денисовича був нелегким, але завжди впевненим,

ківською любов'ю. Вона безмежно його любила. У знак пам'яті облаштувала родинний куточок із фотографіями. На стіні у гарному оформленні висять нагороди батька, і їй здається, що він тут поруч із нею. Незабутній тато і дідусь дивиться з фотографій, і здається, що він навіть поглядом повчає. Любили й поважали Михайла Денисовича на Льонокомбінаті. Він був душею колективу. Людмила Михайлівна теж працювала у відділі збуту. Вона закінчила Київський інститут народного господарства, і першим місцем її роботи був Рівненський льонокомбінат. Пізніше вона викладала економіку у текстильному технікумі. Далі працювала у різних організаціях обласного масштабу. Останнім місцем роботи було ДП «ПрикарпатЗахідтранс», де працювала головним бухгалтером.

Людмила Михайлівна оформила фотоальбом батьків, зробивши таким чином подарунок для внуків і правнуків, котрі знатимуть своє коріння, яке бере початок у Росії та Білорусії. Але родинне дерево Трусових дало пишний цвіт саме у Рівному.

— Про останні роки спільного життя батьків можу сказати одне — позитивні риси характеру нашого тата виявилися й високоморальними, — говорить донька Людмила. — Він більше року доглядав тяжкохвору маму. Самостійно виконував усю домашню роботу. 7 грудня 2000 року мамі не стало. Тато ще прожив 7 років і помер 8 грудня. Він працював до останнього. У останній день свого життя він ішов на ділову зустріч із керівником фірми.

Мені пощастило, що у мене був розумний, добрий і високоповажний батько. До останніх днів він зберігав цікавість до життя, завжди міг дати хорошу пораду. А найголовніше те, що він був постійно поруч.

твердим і наданим. Народився він 20 лютого 1921 року у селі Химах Оршанського району Вітебської області (Білорусь). Сім'я була багатодітною, десятеро дітей. У 1935 році закінчив 7 класів Зубровицької школи. Після школи закінчив бухгалтерські курси і в 1937 році розпочав свою трудову діяльність у Могильовському відділенні «Заготльон». У 1940 році був призваний у ряди Червоної армії. А в 1941 р. у районі Кобрини Брестської області попав у німецький полон, знаходився у таборі для військовополонених. У 1942 році втік із полону і перейшов кордон, але подальша подорож припинилася через стан здоров'я. Працював на сільськогосподарських роботах у селянина. У 1944 році вступив до лав партизанського загону С.А.Ковпака. Після війни був направлений на Ковельську залізну дорогу, заступником головного бухгалтера у Здолбунові. З 1945 року працював у Рівненському воєнторзі головним бухгалтером, далі 10 років — на Рівненському м'ясокомбінаті. У 1960 році закінчив Сталінський інститут радянської торгівлі, отримавши кваліфікацію бухгалтера-економіста. У 1963 році приступив до роботи головним бухгалтером на Рівненському льонокомбінаті. Як бачимо, вибору своєї професії Михайло Денисович не зраджував, а лише вдосконалював себе.

Життя у Рівному

Михайло Трусов зустрів свою другу половинку у 25-річному віці. Він був хлопець статний і відважний. А Тетяна виділялася своєю зовнішністю, тому її краса відразу полонила серце молодого хлопця. Тетяна була родом із Новосибірської області (Росія). У 1946 році вони одружилися.

— Я народилася в 1947 році, за мною у 1951-му сестра Валентина, але вона трагічно загинула. Мама важко перенесла її смерть і сама тяжко захворіла. Пізніше (1955 р.) народився брат Валентин, а потім сестра Алла, — розповідає Людмила Михайлівна. — Спочатку ми мали дуже

Михайло і Тетяна Трусови

мале житло, але через деякий час переїхали у більше помешкання. Тато реконструював та облаштував новий будинок власноруч. Життя змінилося на краще. Але з'явилися нові клопоти — навчання та одруження дітей. Але тато зумів усе виконати в повному обсязі. Дочки вийшли заміж і проживають у Рівному, а син — офіцер, живе у Москві.

Батьки виконали все, що на них покладало життя: побудували дім, посадили сад і виростили хороших дітей. У родинному домі завжди віяло теплом і було затишно. Мама любила готувати і завжди гарно зустрічала гостей. Найближчими друзями були куми та їх рідні. Добрі та щирі стосунки збереглися до останніх днів. Із теплом і ніжністю згадуємо сім'ю Загурських та Шевчуків, з котрими ділили і радість, і горе.

Льонокомбінат

Рівненський льонокомбінат був центром життя родини Трусових. Тут працював Михайло Денисович головним бухгалтером. Усе в житті було пов'язане з цим велетенським підприємством: як по роботі, так і особисте. Льонокомбінат був другим домом. Він еднав людей у маленькі робітничі родини. Михайло Тру-

сов поєднував бухгалтерську роботу з профспілковою. Він високо цінував слово «Людина», для нього воно завжди мало бути з великої літери. Він прагнув допомогти кожному, до всіх старався підходити з розумінням.

— Тато був дуже добрим, завжди старався допомогти мамі, — говорить донька Людмила. — Ми сім'єю їздили на відпочинок. Він гордився, що працював на такому велетенському всесвітньовідомому підприємстві. Робота бухгалтера була складною. Бухгалтерський облік розпочинався з обліку сировини і закінчувався продукцією, що йшла на реалізацію. Облік роботи він розпочав із нуля і довів до створення машинолічильного бюро. Він дуже боляче переніс занепад підприємства, завжди говорив: «Для чого було рубати біля кореня?»...

Моя мрія, як напевно і татова, — відродження льонарства. Хочеться, щоб наші поля знову зацвіли голубим цвітом. Дуже добре, що Олег Червонюк взявся за відродження підприємства, велика вдячність йому за це! З'явилася надія на повне відродження поліського золота — льону. Нехай щастить усім, хто пов'язав своє життя з Льонокомбінатом.

Лариса ГЛОВАЦЬКА